

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Append. In quibus, quomodo, quanto cum fructu, exercenda sit propriæ
electionis indifferentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

Enchiri-
dij Par-
vulorū-
Lib. 1.

tatem Domini semper præeligit,
atque etiam aliorum voluntatem
suæ voluntati sapienter præpo-
nit.

7. *Aliena
non inquis
vere.*

Qui cognoscere ea quæ ad se
nihil attinent, vel quæ ad utilita-
tem animæ nihil faciunt, non
concupiscit.

8. *Nec my-
stéria
scrutari.*

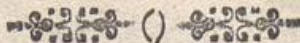
Qui majestatem summæ Divi-
nitatis atq; Trinitatis ultrà quàm
par est investigare, & incompre-
hensibilia Dei judicia te merè dis-
cutere nõ præsumit, sed pia men-
te venerando ea quæ non intelli-
git, ipsum justum Dominum ni-
hil injustè facere vel permittere
indubitanter credit.

9. *Impe-
dimenta
spiritu re-
sistere.*

Qui denique ab animo rejicit
quidquid inquietudinem intus
parit, quidquid mentem malè li-
gat aut implicat, atque à Deo im-
pedit. Maximè verò orationis
ac divini Officij tempore sepo-
nenda removendaque sunt illa
quæ cor distrahunt, quamlibet
etiam sancta, utilia, vel necessaria
videantur.

10. *Tenta-
tioni o-
rienti oc-
currere.*

Neque enim solùm mala aut
frivola, sed & ea quæ in se hone-
sta vel pia sunt, nos periculosa
tentatione plerumque occupant
& constringunt, si ipsi tentationi
statim in initio resistere, atque il-
la quæ se cordi intempestivè
ingerunt, repellere
negligimus.

DOCUMENTVM II.

*Indifferentia animi ad omnia Dei
dona, prospera vel adversa.*

PLENA fiduciâ te totum &
omnia tua Deo committe,
ita ut ejus voluntas æternaque di-
spositio sit tibi semper pro sum-
mo solatio: & sive in tenebris, sive
in lumine, sive in tribulatione
sive in prosperitatis successu, sive
in cordis angustia, sive in cordis
latitudine, sive in donis pauperè,
sive in eisdem divitem te ille esse
voluerit, rectè de bonitate ejus
sentias: & gravia ac molesta quæ-
que de manu paternæ pietatis at-
que providentiæ illius humiliter,
patienter, vel etiam hilariter sus-
cipias: certò credens eum omnia
pro tua salute ordinare aut per-
mittere, unicequè optans ut ipsa
voluntas ejus omni tempore inte-
perficiatur.

APPENDIX.

*In quibus, quomodo, quanto cum fru-
ctu, exercenda sit propria ele-
ctionis indifferentia.*

I. Non potest turbari, qui cumq; amat Dei vo-
luntatem, & credit nihil fieri aut permitti nisi ab
eo.

II. Possumus tamen & debemus petere, quatenus
rationabiliter judicamus expedire; ita dumtaxat
patienter feramus, si non concedantur.

III. Petitis adversa, quàm prospera, eligamus;
& cum evenerint, ea peccatu nostru imputemus, in-
quam pij Patris salubria flagella.

IV. Hinc constat, non esse nimis cupide appeten-
das consolationes, sed tantum prout Deo placuerit.
F. C. G.

P. Constat etiam, securiorem esse viam ad perfectionem per tribulationes à Deo immittas, aut permissas.

Pl. Omnia etiam pijs cooperari ad bonum: ac proinde debere nos esse ad omnia indifferentes, excepto peccato.

1. *Anima Dei voluntatem, & nunquam turbabitur:*
EX observatione hujus præcepti vera hominis pax dependet. Nam cum certum sit, nec folium quidem ex arbore decidere absque divina providentia; si nobis semper grata fuerit ipsa Dei voluntas atque dispositio, & eam sapienter in omnibus attendere voluerimus, non nos deiciet quidquid nobis acciderit.

g. Nihil enim fit nisi Deo permittit, et aut volente.
 Neque cælum neque terra, neque alia elementa, neque bruta animalia, neque homines, neque invisibilia, neque visibilia, nos ullo modo lædere vel affligere possunt, nisi Deus permittat: nullus morbus, nullum damnum, nulla prorsus incommoditas, nos contingere valet absque ejus permissione.

g. Et nihil permissum est vult, nisi in bonum servorum suorum.
 Nunquam autem ille patitur, ut vel levissimæ auræ flatus corpora, vel minimæ cogitationis molestia animas infestet suorum electorum, sine ingenti profectu salutis eorum: modò iidem electi hoc quod gravat, humiliter & patienter ferant. Sed & plerumque illa quæ minùs attentis aut etiam quasi involuntarij sustinent, idem pijs Dominus eis ad æternam salutem convertit, ita ut eorum animæ ornentur talibus tanquam cupro: quibus tanquam auro & gemmis ornarentur, si ea æquanimiùs tolerarent.

Expedit sanè, ut vitam perfectiorem uberioremque gratiam à Domino sedulò petamus.

Verumtamen si ipse sententia devotionis non concesserit, si solatia rarò præstiterit, si nos etiã diversis doloribus ac pœnis cruciari; diversisque tentationibus vexari, & diversis imperfectionibus impediri permiserit; nequam ob id perturbari aut impatientes esse, sed ad eum per orationem in omni rerum eventu confugere, in illo firmissimè sperare, illi indubitanter fidere, & in eo immobiliter persistere debemus.

2. Adversus potius ex amore Dei eligenda quam prospera.
 Imò verò si daretur optio, meritò in præsentis exilio potius eligenda essent pro amore ejus adversa, quam prospera. Ergò vir spiritualis non tunc solum tranquillus apud se consistat, quando nihil eum premit aut gravat: sed pacem suam in patientia constituat, ita ut ad toleranda contraria semper & ubique (Deo adjuvante) paratus voluntariusque sit.

3. Adversa boni sunt, si repitet à Deo esse ut pijs Patria flagella.
 Quælibet molesta, tam parva, quam magna, tam externa quam interna, undecunque obvenerint; etiam ipsa impedimenta, quibus se à spirituali profectu retardari putat, pacato gratoque animo, tanquam de manu pijsissimi Patris cælestis, suscipiat.

1. In unione Christi.
 Et ei in unione passionis unici filij sui Domini Jesu illa devotè offerat ad laudem ipsius sempiternam. Nam eo modo conjuncta atq; unita tribulationibus & do-

Enchiri-
dij Par-
vulorū.
Lib. 1.

loribus Christi, ineffabilis erunt
dignitatis ac meriti.

2. *Sua ea
demeritu
patienter
imputans*

Omnem mœrorem & anxietatem, omnem afflictionem & calamitatem quam patitur, suis peccatis imputet: seque dignum flagellis, indignum verò etiam minima consolatione esse agnoscat. Cogitet justum esse, sibi que utile, ut quoties declinando à rectitudine, malè agit, gravaminibus amaritudinibusque tanquam salutari antidoto curetur.

3. *Ex hereditate
vel adoptionis
ex amore pi-
gnora ac-
cepisset.*

Inter saluberrima misericordissimi Domini verbera, mitissimam tolerantiam exhibeat, sciens se per huiusmodi castigationem purgari, & ad hereditatem cœlestem præparari. Nam adversitas tam corporalis quam spiritualis, quæ patienti & benigna mente propter Deum sustinetur, verum præclarumque indicium est electionis divinæ, ac veluti pignus adoptionis, seu annulus dignissimæ illius desponsationis, quæ anima efficitur filia, amica, & sponsa Altissimi.

4. *Non quæ
rat inordinatam
cupide solationis
singulares*

Qui igitur Domino perfectè placere cupit, non expetat cum inordinata cordis inquietudine vel impatientia in hoc peregrinationis loco grandes & singulares consolationes: quæ si à liberalitate Dei oblatæ fuerint, humiliter & gratè eas excipiat: non tamen in illis, sed in illarum largitore Deo conquiescat. Prorsus ei committat quando & quomodo hanc animam suam consolari velit.

Periculosa res est sensibilis devotionis dulcedo his qui eam impurè desiderant, impurè que eam tumentur: hoc est, qui sui oblectationem magis quam sui mortificationem Dei que honorem in illa & per illam quærunt.

Et sæpè majori fructu non habita desideratur, quam sentiretur obtenta: nam & multis magis salutaria sunt quæ dura atque amara dolorem, quam quæ suavia & blanda delectationem adferunt.

Meritum hominis in hoc consistit, ut fideliter, etsi non dulciter, Deum colat, eique perseveranter inter omnia gravamina, & inter omnes laborum difficultates, servata humilitate atque patientia, adhæreat.

Ipse Deus aliquos quidem ex electis suis in hac vita blandimentis fovet, ac cœlesti lumine illustratos mirificè afficit atque lætificat.

Sed plurimos per iter asperum deducens, permittit gravibus tribulationibus exerceri, atrocibus angoribus arctari, internæ cupidam malignitatis impulsibus agitari, diutino mœrore premi, spiritualis suavitatis gustu destituti, sensus obtenebratione confundi, molesta animi dormitatione desicci, miserabili mentis distractione affligi, fœdis imaginibus, lascivis motibus, obicœnis somnijs, dolendaque humoris carnem poluentis proluvie fatigari.

Idque eò plerumque vehementiùs atque importuniùs, quo rem-

pora

factis te-
poribus
erga ele-
ctos, ve-
hementio-
ris.

pora sacratione seu solemnitates digniores occurrunt; aded ut eos, quos aliquando gloriosissime coronaturus est in caelis, jam deserere ac projicere, eorumque sanctis studijs atque conatibus obsistere videatur. Sed non deserit illos, nec projicit; verum salutem eorum mira dispensatione & incomprehensibili consilio ineffabilique charitate inter hujusmodi calamitates promovet: novit enim quid cuique expediat.

6. *Bona voluntas
lucet
versis
Deum
omnia in
bonum.*

Omniò quidquid accidit his qui bonae voluntatis sunt, ille ad salutem eorum accidere permittit. Hoc indubitanter credere debemus: licet ea quae toleramus, planè absurda & inconvenientia, horrendaq; ac salutem nostram prorsus contraria nonnunquam nobis videantur. Ipse Dominus novit (sicut modò dicebamus) quid cuique expediat.

1. *Debet
ergo ho-
mo bona
volunta-
tu induere
reindiffe-
rentiam
& abne-
gatione;*

Quare qui ad singularem ejus amicitiam pertingere vult, debet sic animum instituere, ut paratus sit per omnem vitam (si ille ita permiserit) multiplices miseriae & tentationes perferre, varijsque cordis ac corporis molestijs torqueri, & in spiritali conflictu assidue vivere; debet se sic abnegare, sicque providentiae & dispositioni divinae subicere, ut Deo servire malit quomodo ipse Deus ordinat vel sancta obedientia exposcit, quam quomodo propria affectio propriae naturae seu aetas suadet.

2. *Et si-
duciatlem*

Debet se totum ita Deo credere, ut quamvis desideret mox post

mortem carnis ad eum (pro gloria nominis ipsius) absque impedimento pervenire, confidenter tamen illi committat, utrum, priusquam in plenam beatitudinis gaudium recipiatur, purgari adhuc debeat. Postremò debet libenter etiam ultimum inter salvandos locum eligere, si Deus velit ut locum ultimum reneat.

Tunc enim Christo verè charissimi sumus, & piissimum cor ejus efficacissime ad nos inclinamus, copiosamque ipsius gratiam tempore opportuno percipiendam nobis felicissime conciliamus, quando non murmuramus adversus eum, nec nobis ipse displicet, propter illa quae ex permissione ejus patimur; quando, inquam, voluntatem nostram voluntati ejus perfectè conformamus atque subdimus, integerrimam humilis cordis fiduciam nos curamque nostri in eum jacentes, ac cupidissime super omnia exoptantes, ut ipsa laudabilissima voluntas ejus in nobis & circa nos plenissime tam in futuro quam in praesenti saeculo perficiatur.

DOCUMENTVM III.

Humilis longanimitas in defectuum emendatione.

EA quae nulla ratione in te vel in alijs corrigere potes, Deo commenda; longanimiter expectans, donec ille aliter de his, quae tibi malè habere videntur, disponat.

Enchiridii
Parvulorum,
Lib. 1.

resignationem,
etiam circa
purgatorium
quemvis
locum in
calo.

3. Verso
enim amor,
in plena
conformitate
cum Dei
voluntate
constitit.